

Zavodajoč se svoje nemoči, a boreč se neuspešno proti njej, z odporom v duši, ki pa se ne pokori njegovi volji, neskončno nesrečen, a pokoren tujji volji stopi gospod Narbonne k električnemu prekinjalu in prižge luči, sede za pisalno mizo in vzame kos papirja in pero; in roka, ki jo vodi neusmiljena in neodoljiva sila, začne pisati mirno in trdno, kakršna je bila vedno pisava gospoda Mathiasa Narbonna, znanega milijarderja in dobrovtorca:

Moj testament.
Iz vzrokov, ki jih ne maram navesti, sem sklenil izvršiti samomor. Preden pa si požnem kroglo v senca, izjavljam, da ravnam, v svesti si usodnosti tega koraka, po lastni volji in pri popolni duševni zavesti. Vse svoje prejšnje oporoke z njih pripisi vred, ki se nahajajo pri mojem notarju gospodu Du Breuilh, tem potem razveljavljam. Vse svoje premoženje, premično kakor nepremično (kojega seznam se istotako nahaja v Breuilhovi rokah, ena kopija tega seznama pa v moji blagajni), izročam brez vsakršnih odbitkov in izključno le gospodu Eigerju Nottu, ki stanuje v Zenevi, rue du Montblanc, št. 26 b. Ta moj testament je končnoveljavna in ne preklicna. En izvod te oporoke pošljem v priporočenem pisnu svojemu notarju, enega pa gospodu Eigerju Nottu.
Dano v Parizu, v mojem kabinetu v ulici Orchamp, 20. maja 1921. med šest in sedmo uro zjutraj.

Roka se ustavi.
«Podpiši!» ukaže glas.

In gospod Mathias Narbonne podpiše svoje slavno povsod dobro znano ime.
«Napravi prepis!» ukaže glas.
In gospod Mathias Narbonne napravi prepis pravkar spisane oporoke in jo istotako podpiše.
Pokoravajoč se neslišnim ukazom v razsvetljeni sobi nevidnega fantoma prepogne nato gospod Mathias Narbonne obe dragoceni listini, jih spusti v dva ovoja, nalepi, zapečati, napiše oba naslova, pozvojni svojemu sobarju in čuška, navidez miren, a v resnici mu v srcu in v možganih vlada vihar kakor v predoru, kjer se srečata dva vlaka.
Minute minevajo.
Vrata se odpro in Michel se prikaže na pragu.
«Dobro jutro, gospod!»
«Dobro jutro, Michel. Na, vzemi te dve pismi in oddaj ju priporočeni na pošto!»
«A, gospod, ura ni še niti sedem, poštini uradi pa začno poslovati šele ob osmih.»
«Oddaj ju na glavni pošti v Louvreški ulici. Počakaj tam, dokler ne odpro...»
«Dobro je, gospod.»
«Je André že vstal?»
«Ne, gospod.»
«Sporoč mi, da hočem delati do enajstih sam. Naj porabi ta prosti čas s sprehodom. A ne govori mi o pismih!»
«Ne bom, gospodi!»
«Pojd!»
Michel odide.
Gospod Narbonne bi bil storil raje no vem kaj kakor to, kar je pravkar storil. A peklenski sil, ki mu je uka-

zovala, se ni bilo mogoče uprati.
Navidezno miren, obvladan popolnoma — le podzavestno se je njegova duša upirala groznemu sovražniku — od nevdružne in strašne Luciferjeve volje, trpeč neizmerno muko, ki pa se niso niti najmanj odražale na njegovem globoko resnem obrazu, stoni gospod Narbonne k vratom in jih zaklene.
Nato se vrne k mizi, odpre predal in vzame iz njega revolver.
Potem zapusti kabinet in stopi v spalnico.
V somraku se fantom zopet prikaže. Gospod Mathias Narbonne zaklene vsa vrata.
Kdo bi mogel zdaj že dvomiti o njegovem samomoru in o prostovoljnosti njegove smrti?
O, baron Gló von Warteck, veliki mojster okultnih ved, se je dobro zavedal, da mora v krajih, kjer se policijska in sodna oblastva zanimajo za življenje vsakega uda civilizirane družbe, biti silno previden. In seigneur Gló von Warteck je hotel, da boji oporočka neoporečna.
Kakšen cilj mu je lebel pred očmi? Počemu si je hotel prilastiti baš premoženje gospoda Mathiasa, ko mu vendar ne bi bilo preveč težko, njemu, carovniku s Schwaltrocka, dobiti si drugod toliko bogastva, kolikor bi si ga le želel, s pomočjo tajnatvene moči svojega duha? Počemu?... To je njegova skrivnost.
Dejstvo je, da je vrgel oko na premoženje gospoda Narbonna in na nikogar drugega, in ker mu je bil gospod Mathias brez dvoma napoti, je sklenil njegovo smrt, kljub temu, da mu je sam stavil kot skrajni rok za izvršitev svojih želj dan desetega junija.
Gospod Mathias je torej obsojen in zdaj se pripravlja, da izvrši lastno obsodbo.

Zlekne se na posteljo, prisloni cev revolverja na desne senca in pritiska na petelina...
Pok...
Roka mu omahnejo, desnica pa kreovito drži smrtonosno orožje...
Na glavi se pokaže majhna lukuja, iz katere brizga kri.
Gospoda Mathiasa Narbonna ni več. Fantom se razprši kakor dim...
Nekje bije ura sedem...

V ministristvu notranjih del je to jutro gospod Prilliant še pred zoro na nogah. V mirnem zatihju svojega kabineta se pripravlja v somraku — kajti le ena z zaslonom omiljena žarnica razsvetljuje pisalno mizo, na kateri leže popisani listi — in ponavlja bistvene stavke iz velikega govora, ki ga mora danes govoriti v zbornici. V tem svojem govoru hoče zagovarjati ukrepe, ki jih je podvzel proti namenom nekaterih boljševiško navdahnjenih prenapetih, ki so z ognjem in mečem ogrožali Pariz, Lyon, Marseille, Toulouse in Bordeaux.
Gospod Prilliant, ministriški predsednik, ki je slovel kot dober govornik, hodi po sobi gori in doli, brska po listih, gestikulira in polglasno ponavlja glavne misli svojega govora.
Zunaj se je začel že delati dan in solnce je vzšlo. Stenska ura odbije šest, odbije sedem, in po pariških ulicah je že začel odmevati ropot velikomestnega življenja. Toda niti solnčni žarki niti vrvenje ulice ni prodrla do kabineta gospoda Prillianta. Vsa okna so zaprta in zastrta in v sobi vlada skoraj popolna tema, kajti le ena sama žarnica sveti nad njegovo pisalno mizo. In v sobi se ne čuje drugega kakor pritažen, v prepograh udušen šum korakov in polglasno mrmranje Prilliantovega glasu...
Nakrat gospod Prilliant umolkne in

obatoji, obrvi se mu namakajo in oči se zastrmi...
Tam na desni, v najtemnejšem kotu sobe se je pojavilo nekaj nenavadnega...
Iz somraka je začela vstajati bela, fina, polahno valujoča megla... Naenkrat se je začela širiti in zgoščevati, valovanje je dobilo določne oblike, oblike človeškega telesa, ki je bilo kakor obdano z neho mehko, prožno, belu tančico, iz katere so se videli sivi obrisi... lahno prosojni... Se vedno valujoči... kakor neskončno breztežna tekočina... Glava je bila sprva še nedoločna, ovalna... A kmalu so se črtje ustale in pomirile... lahna primes narobe se je tolesu podelila večjo plastiko... iz temnejših črt so se razvile oči, usta... Naenkrat fantastični obraz oživi, oči se mu zablišče, na ustale leže sardonski našmehek, rdečo-ogajeni tarmušeni lasje...

«Lucifer!» zavpije gospod Prilliant, spoznavši obraz Glója von Warteck, kakor mu ga je opisal Nyctalope.
Povsem mirno in gospodar nad svojim seboj potegne gospod Prilliant k sebi stol in sede nanj, nato se nasloni s komolcem na mizo in opazno prestano nenavaden pojav, mirna zamišljeno sam pri sebi:
«Niti Eusapia Paladino sama ni ni ušdar mogla pokazati materijalizacije duha, kakor se baš pojavlja pred teboj. To kar pravkar vidim, ne more biti goljufija, ker sem vendar sam v tej sobi in so vrata zaklenjena. Take se javlja le pri spriti velikega magiča Glója Warteckega! E, pa dobro! Ogledaj moji ga natančno!»

Na boljši premog, drva in oglje
kupite najceneje pri
Družbi ILIRIJA, Ljubljana.
Kralja Petra trg 8. — Tel. 220.

Na mesečne obroke

ROTA
NAJBOLSI
PISALNIŠTROJ BREZ
BARVNEGA TRAKA!

L. Baraga
LJUBLJANA, Šelenburgova ulica št. 6., prvo nadstr., desno.

6934

Vsem onim, ki so ga poznali, ljubili, spoštovali in sovražili, javljam, da mi je umrl oče, gospod

ANDREJ ŠEST
nadučitelj in šolski nadzornik v pok.

Vse prosim, da se ga spominjajo v dobrem.
Zemlji vrnejo njegovo telo v soboto dne 29. t. m.
Cerknica, 27. decembra 1924.
Ošp Šest, Ana Šest, Meta Šest-Wintrova.
Mesto posebnega obvestila.

ZAHVALA.
Vsem cenjenim spremljevalcem mojega nepozabnega moča

Vladimirja Skrbinška

na poti k večnemu počitku bodi tukaj izražena najpričnejša zahvala Lepšali in tajtali ste oji težko pot, oji zadnje poti! Blazili ste skalečo bol žalujo im svojem. Iskrena hvata č. duhovščini, cenjenemu učitelstvu, posebno pa še občemu nemu človekoljubu g. profesorju Vreči za njegov tako tolarantni in tolažilni nagrobni govor! Hvala tudi našemu g. nadučitelju Coudu, ki je blagopojtnika tako vzgojno-dv gajoče posloval od nadebudne šolske mladine, potem Sokola, posebno še g. prof. orju drju. Kovčiču za tako v srcu se ajo e nagrobne besede istotako g. framskemu nadučitelju Ivanu, ker je tako ginjaivo vzel si vo od zelenega Pohorja — mladostnih spominov blagopojna ka... In pevskemu zboru, ki je zupel pod vodstvom g. nadučitelja Couda tako pretrivljive pesmi žalostinke! Da, sočutna srca zmanjšajo gorje!
V Jarenal, dne 22. decembra 1923.
6920 Ančika Skrbinškova, soproga.

Naročajte „Jutro“!

Naznanilo preselitve.

Trgovska banka d. d., Ljubljana

se je preselila v nove lokale

na Dunajski cesti 4 (v lastno stavbo)

kjer že redno posluje.

6932

Medicinal-Konjak

Zahtevajte samo:

Medicinal-Konjak	z modrim križcem
Jamaica-Rum	z modrim križcem
Konjak-Rum	z modrim križcem
Citrone-Rum	z modrim križcem
Medicinal-Pelinkovac	z modrim križcem
Najfinejši krom-likor	z modrim križcem
Slivovko in brinjevec	z modrim križcem

„ALKO“, LJUBLJANA.

Medicinal-Konjak

Ali že veš novico?
10-20% popusta
dobiš pri
R. Šinković nast. K. Soss
Ljubljana, Meštal trg 13.

Upravi za zaščito industrijske svojine v Beogradu je potreben

diplomiran tehničar

ki je popolnoma več slovenskemu jeziku. Prednost imajo oni mašinske stroke, v nedostatku takih pa se sprejme tudi druge stroke.
Prošnje, ki morajo odgovarjati predpisani členu 12 novega uradniškega zakona, se imajo vlagati neposredno ali posredno (onih, ki so že v državni službi) pri ministristvu trgovine in industrije upravi za zaščito industrijske svojine v Beogradu, Krunska 14.
6936

ZASEBNO UČILIŠČE ZA STROJEPISJE IN STENOGRAFIJO ANT. RUD. LEGAT.
MARIBOR
Slovenska ul. 7, Tel. 100.

Začetek novih tečajev dne 3. februarja 1924.
Samoprodaja pisalnega stroja „CONTINENTAL“.

6790